

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/36/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117010824
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117010824.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a Mgr. Iva Maruščáka, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.02.2020, v trestnej veci obžalovanej Q.. Ľ. A. pre prečin ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona a iné, o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/46/2017 zo dňa 12.04.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolania obžalovanej Q.. Ľ. A. a okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/46/2017 zo dňa 12.04.2019 bola obžalovaná Q.. Ľ. A., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom N. Š. XXX/XX, K. W. W., Y.. W., t. č. v mieste bydliska, uznaná vinnou z prečinu ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 08.12.2015 v čase o 18.00 hod. viedla ako vodička osobné motorové vozidlo značky Peugeot 206, EVČ:W. XXXBF v Prešove cez križovatku riadenú svetelným signalizačným zariadením z ul. Hlavná vpravo smerom na Dukliansku ulicu, pričom náležite nesledovala situáciu v cestnej premávke a nedala prednosť chodcom Š. K. P. V. F., ktorí prechádzali vozovku z pravej strany na ľavú spoločne držiac sa za ruky cez riadne vyznačený priechod pre chodcov na signál pre chodcov so zeleným svetlom so znamením voľno aj napriek tomu, že dopravným zariadením - doplnkovým signálom žltého svetla v tvare chodca bola upozornená na prechádzanie chodcov cez priechod po ceste, na ktorú odbočovala, čím ako vodička porušila ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 1 písm. c), písm. f) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, pravou prednou časťou vozidla narazila do chodca Š. K., ktorý v dôsledku nárazu utrpel otras mozgu I. stupňa, mnohopočetné odreniny ľavej strany tváre, pomliaždenie a odreniny ľavej strany čela, pomliaždenie nosa, povrchové tržné rany II. a V. prsta ľavej ruky, pomliaždenie hornej časti pravého predkolenia, poškodenie zadného rohu vnútorného menisku pravého kolena a pretrhnutie predného skríženého väzu pravého kolena s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou 8 - 16 týždňov, pričom pri náraze stiahol aj svoju partnerku V. F., ktorá v dôsledku pádu na vozovku utrpela pomliaždenie s odreninou IV. a V. prsta pravej ruky a pomliaždenie s odreninou ľavého kolena s dobou liečenia spojenou s práceneschopnosťou 4 - 6 dní.

Za to jej bol uložený:

Podľa § 157 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a nezistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona a za použitia § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona peňažný trest vo výške 500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona jej súd ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku boli poškodení Š. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., H. XX, Y.. B. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, Kúpeľná 5, Prešov, IČO:35937874, zastúpená Q.. M. K., so svojimi nárokmi na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podala ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na opravný prostriedok obžalovaná odvolanie, ktoré následne písomne prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnila tým, že podľa jej názoru skutok, ktorý sa jej kladie za vinu, nie je trestným činom, nedošlo k preukázaniu objektívnej stránky trestného činu, v rámci ktorej bola potrebná výlučná a exkluzívna príčinná súvislosť medzi jej konaním a protiprávnym následkom. Podľa názoru odvolateľky závery znalca V.. M. úplne vylúčili príčinnú súvislosť medzi dopravnou nehodou a zraneniami poškodenej F., pričom pri poškodenom K. znalec uviedol, že nebol vôbec závažne obmedzený na obvyklom živote. Odvolateľka vytkla okresnému súdu, že v prípade poškodeného K. vôbec nebola braná do úvahy zdravotná dokumentácia z jeho predchádzajúceho života, resp. komunikované s jeho lekárom V.. M., ktorý medzi časom zomrel a dodala, že výsluch tohto svedka bol navrhovaný, no OČTK a súd tento návrh zamietli a tak pokiaľ teraz tieto orgány argumentovali, že výsluch nie je možný, nemožno to pripísať v neprospech obžalovanej, čo obžalovaná hodnotila ako zásadný nedostatok konania, ktorý nebol odstránený ani výsluchom znalca, ktorý nedokázal preukázať, z čoho pri vyhotovovaní znaleckého posudku vychádzal. Podľa odvolateľky bolo potrebné vzhľadom na ustanovenie § 146 Tr. poriadku vykonať ďalšie znalecké dokazovanie iným znalcom z daného odboru, lebo okresný súd najprv vyzval znalca aby doplnil svoj znalecký posudok aj po zohľadnení zdravotnej dokumentácie poškodeného a následne konštatoval, že si znalec nezabezpečil takú dokumentáciu a že ustanoví nového znalca, pričom s uvedeným sa okresný súd nijako nevysporiadal a tento obrat nijako nevysvetlil. Okresný súd si takto, podľa obžalovanej, neuvedomil, že sám spochybnil podaný znalecký posudok V.. M., keď oznámil stranám, že ustanovuje nového znalca, no nového znalca neustanovil a namiesto toho uložil V.. M. povinnosť doplniť znalecký posudok a podať k znaleckému posudku vyjadrenie. To odvolateľka považovala za postup, ktorý je v rozpore so základným ľudským právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 Ústavy SR a postup, ktorý ako podstatný zásah do práva obžalovanej na obhajobu zakladá právny dôvod na zrušenie rozsudku. Vo svojich námietkach voči znaleckému posudku V.. M. odvolateľka pokračovala tým, že podľa jej názoru znalecký posudok neobsahoval všetky zákonné náležitosti, absentovali prílohy, čo spôsobilo jeho nepreskúmateľnosť. Odvolateľka konštatovala neunesenie dôkazného bremena vo vzťahu k podmienke spočívajúcej v preukázaní ťažkej ujmy na zdraví a nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že došlo k závažnému ovplyvneniu obvyklého života poškodeného. S odkazom na judikatúru poukazovala na to, že doba liečenia poškodeného nie je a nemôže byť jediným a rozhodujúcim kritériom na určenie, či v konkrétnom prípade ide o ťažkú ujmu na zdraví alebo nie, pričom zo záverov namietaného znaleckého posudku podľa nej vyplynulo, že počas celej doby liečenia nebol poškodený závažným spôsobom obmedzený na bežnom spôsobe života a bol úplne sebestačný. Pritom podľa okresného súdu poškodený mohol v dôsledku poranenia kolena sem-tam pociťovať bližšie nešpecifikovanú bolesť, čo ale podľa odvolateľky znamenalo, že tento stav bolesti bol iba prechodný a nezávažne obmedzujúci bežný spôsob života poškodeného a nejednalo sa tak o ťažkú ujmu na zdraví podľa § 123 ods. 3 a 4 Tr. zákona. K tomu odvolateľka vytkla okresnému súdu, že sa vôbec nezaoberala jej námietkou zaujatosti znalca V.. M., ktorú vzniesla vo svojej záverečnej reči. Okrem námietok voči znaleckému posudku V.. M., obžalovaná poukazovala na závery znalca z odboru cestná doprava J.. M., ktoré podľa nej jednoznačne rozptyľovali potrebnú exkluzívnu príčinnú súvislosť, keďže podľa tohto znalca chodci vytvorili vodičke náhlu prekážku. Pokiaľ to okresný súd považoval za právnu otázku, hoci mal vychádzať z technických údajov a svedeckých výpovedí, ktorých simuláciu by následne posúdil znalec v znaleckom posudku, tak explicitný záver znalca nebral do úvahy a porušil princíp trestného poriadku „in dubio pro reo“. Na záver odvolateľka uviedla, že konštatovaním súdu o zlom riešení križovatky, ktorým vlastne odôvodnil neuloženie trestu zákazu činnosti, bola podľa jej názoru v súvislosti so zásadou „in dubio pro reo“ spochybnená jej vina za spáchanie skutku. V podstate na základe uvedené obžalovaná navrhla, aby v súlade s povinnosťou aplikovať princíp „in dubio pro reo“ a v súlade s tým, že neboli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu, ju odvolací súd spod podanej obžaloby oslobodil.

V zákonnej lehote, ale len proti výroku o treste, podal okresný prokurátor v neprospech obžalovanej odvolanie, ktorým nesúhlasil s názorom súdu, že obžalovanej nebolo potrebné ukladať trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel. Podľa odvolateľa pri takom závažnom porušení pravidiel cestnej premávky a spôsobení závažných poranení poškodenému v zmysle ťažkej ujmy na zdraví bolo potrebné taký druh trestu uložiť aj keď sa doposiaľ nedopustila žiadneho priestupku v oblasti

cestnej premávky. Obžalovaná nerešpektovala svetelnú signalizáciu ustanovujúcu prednosť chodcov ako základného pravidla v cestnej premávke, následkom čoho došlo k zrazeniu chodca na priechode pre chodcov. Okrem toho, aj výmeru peňažného trestu okresný prokurátor považoval z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie za príliš miernu, pričom poukázal na zistené majetkové pomery obžalovanej, závažnosť trestného činu a potrebu jej citeľného postihu. Takto okresný prokurátor navrhol, aby odvolací súd výrok o treste v napadnutom rozsudku zrušil a sám obžalovanej uložil peňažný trest vo výške 1.000,- eur a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 12 mesiacov.

Krajský súd na podklade takto podaných odvolaní preskúmal v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali svoje odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a nezisťiac chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku dospel k záveru, že tak odvolanie okresného prokurátora, ako aj odvolanie obžalovanej, nie sú dôvodné.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru krajského súdu, pred súdom prvého stupňa vykonané dokazovanie v podstate v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné, a tak krajský súd z doposiaľ vykonaného dokazovania vychádzal.

V súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Po vykonaní svojej prieskumnej povinnosti považoval odvolací súd k skutkovým a právnym úvahám súdu prvého stupňa, aj s ohľadom na povahu odvolacích námietok, dodať nasledovné.

Samotná obžalovaná pred súdom vypovedala, že viedla predmetné osobné motorové vozidlo a keď prišla na križovatku z Hlavnej ulice smer na Vranov nad Topľou, stáli pred ňou dve motorové vozidlá, mali červenú, čakala, stála, kým sa zmení svetelná signalizácia z červenej na zelenú, aby sa pohli a keď sa pohli motorové vozidlá, ktoré boli pred ňou, pohla sa aj ona. Išla plynulo, pomaly, bola tma, cesta bola osvetlená, nebolo tam nič zásadné, čo by jej bránilo vo výhľade. O tom, že pred priechodom pre chodcov je dopravné značenie a svetelná signalizácia, ktorá upozorňuje na priechod pre chodcov vedela už predtým a vedela aj o tom druhom svetle pri šípke na odbočenie vpravo. Tak dvakrát do mesiaca chodievala touto cestou a vtedy išla z práce domov. Podľa jej názoru vtedy viedla vozidlo adekvátne situácii. Zároveň uviedla, že nevidela dôvod zastaviť a bola si istá, že chodci pred priechodom pre chodcov nestáli a ani na priechode pre chodcov nikoho nevidela. Brzdila až na priechode pre chodcov, keď zareagovala brzdením na prudký náraz do čelného skla z pravej strany a následne zastavila vozidlo. Po zrážke z vozidla vystúpila, aby zistila čo sa stalo, na krajnici sedel poškodený a pri ňom bola svedkyňa F.. Potom bola zavolaná rýchla lekárska pomoc poškodenému. Mala negatívny test na alkohol.

Už z jej výpovede vyplýva, že hoci poznala v mieste dopravnej nehody pomery na križovatke a prítomnosť priechodu pre chodcov, venovala pozornosť len signalizačnému zariadeniu v smere svojej jazdy, pohla sa len na jeho zmenu, ktorá jej jazdu dovolila, no pritom sledovala len pred ňou sa pohýňajúce auto a nevenovala pozornosť ani pred priechodom pre chodcov prítomným chodcom, ani dopravnému značeniu, a to ani svetelnej signalizácii, ani zvislej ani vodorovnej dopravnej značke, ktoré opodstatňovali možnosť predvídať prítomnosť chodcov na priechode pre chodcov.

Svedok Q. Y., ako vodič zjavne spoľahlivejšie vnímal vtedajšiu situáciu v mieste dopravnej nehody ako obžalovaná. Bol vtedy vodičom auta idúceho bezprostredne za autom obžalovanej, pričom jeho výpoveď nebola v rozpore s výpoveďou jeho manželky D. Y. ako jeho spolujazdkyne a bola súladná aj s výpoveďami poškodeného, jeho partnerky a znaleckými zisteniami. V podstate potvrdil spôsob jazdy obžalovanej. Tento svedok uvádzal, že zastavili na križovatke, pretože mali červenú v odbočovacom pruhu, no on už v zákrute videl oranžového „panáčika“ na svetelnej signalizácii a videl čakajúcich chodcov, pričom stál vo vzdialenosti asi 20 metrov od čakajúcich chodcov. Pred ním stálo vozidlo obžalovanej a pred ňou stál nejaký tmavý sedan. Zreteľne videl, že sa rozsvietili oranžoví „panáčikovia“ na svetelnej signalizácii, kde ich kolóna stála a aj potom pred priechodom pre chodcov, pričom keď im zasvietila na semafore zelená, kolóna sa rozbehla a keď vchádzal do križovatky, si všimol, že svieti zelená chodcom. Svedkovo auto bolo tretie v poradí, prvé auto sa rozbehlo rýchlo, druhé a tretie auto

sa rozbehli pomalšie. Svedok potvrdzoval, že vozidlo obžalovanej zachytilo chodcov na priechode pre chodcov, pričom pred priechodom pre chodcov si svedok nevšimol, že by obžalovaná pribrzdžovala. Brzdila až po dopravnej nehode. Svedok potvrdil, že svetelné signalizačné zariadenie svietilo v čase, keď okolo neho prechádzala obžalovaná na svojom motorovom vozidle a viditeľnosť bola dobrá. Chodci po priechode pre chodcov išli vychádzkovou chôdzou, pričom podľa neho bol poškodený zachytený pravou prednou stranou vozidla kde je svetlo. Chodkyňa ostala stáť, no chodec letel. Svedkyňa D. Y. potvrdila, že keď stáli na križovatke, zasvietila zelená na semafore, pohli sa a pred nimi auto na priechode pre chodcov zrazilo chodca, ktorý išiel s dievčaťom, pričom chodcom vtedy svietilo zelené svetlo. Ostatní chodci v tej dobe stáli.

Z výpovede poškodených Š. K. a V. F. nevyplýva, že by na priechod pre chodcov vstúpili, či sa po ňom pohybovali v rozpore s dopravnými predpismi a ani znalec z odboru cestná doprava nezistil v ich konaní taký spôsob pohybu, ktorý by v rozpore s dopravnými predpismi bol. Opak nebol potvrdený žiadnym iným dôkazom. V podstate zhodne títo svedkovia popisali, že išli cez priechod pre chodcov smerom k internátu na Sabinovskej ulici, čakali pred priechodom asi 5 minút, držali sa za ruky, rozprávali sa, pozerali sa, kedy im zasvieti zelená a keď im zasvietila zelená, vstúpili na priechod pre chodcov, prechádzali, pričom prišlo auto obžalovanej, ktoré narazilo do poškodeného. Poškodený dodal, že na chodníku pred priechodom pre chodcov stál od cesty asi pol metra, asi na úrovni stĺpa, reagoval na zelenú na priechode pre chodcov a pred tým, ako došlo k nárazu, urobil 5 až 6 krokov. Auto do neho narazilo prednou časťou z pohľadu vodiča vpravo niekde v tej časti, ako je svetlo. Utrpel pri tejto nehode poranenie čela po ľavej strane, odreninu nosa, posunutie stredovej prepážky, natrhnutý väz v kolene, otras mozgu, bol hospitalizovaný tri dni, pričom pol roka bol práceneschopný. Hneď po tom, čo bol prepustený z nemocnice, išiel k obvodnému lekárovi, V. A.. Vtedy nebol zamestnaný, no mal dojednanú prácu v lese. Po ukončení práceneschopnosti sa zamestnal. Ťažšie sa mu dýchalo, pri záťaži mal bolesti nohy, kolena. Mal ísť na operáciu kolena, ale nešiel. Pred dopravnou nehodou mal poškodené druhé koleno a jednu nohu kratšiu. Aj poškodená V. F. vypovedala, že čakali na zelenú a pred priechodom stáli asi meter a za stĺpom. Videla, že majú zelenú, prešlo jedno auto a potom išli oni vychádzkovou chôdzou, pričom keď vstúpili na priechod pre chodcov, prešli maximálne meter tridsať až meter a pol a došlo k zrážke. Ona spadla, postavila sa a videla Š. K., ako leží na zemi stočený do kľbka, že mu z úst tečie krv, reagoval. Prišiel za ňou nejaký pán, že zavolať záchranku. Potom prišla aj obžalovaná, ktorej povedala, že bolo treba sa pozeráť. Z nehody mala napuchnutú ruku a modrinu na kolene, asi hodinu a pol bola hospitalizovaná. Bola vtedy študentkou.

Vodičovi je uložená povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť voči chodcom tak, ako to ustanovuje § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov /ďalej len Zákon/.

Podľa § 3 ods. 1, 2 písm. b) Zákona, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone, pričom účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

V súlade s § 4 ods. 1 písm. c), f) Zákona, vodič je povinný venovať sa plne vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke a dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, pritom ho nesmie ohroziť; to neplatí pre vodiča električky.

Podľa § 137 ods. 2 písm. c) Zákona, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je také porušenie pravidiel cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej sa inému ublíži na zdraví alebo sa inému spôsobí škoda na majetku, alebo nesplnenie si povinností účastníka dopravnej nehody alebo škodovej udalosti a v zmysle § 137 ods. 2 písm. r) tohto zákona ohrozenie chodca, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov

Vo vzťahu k odvolacej námietke, ktorou obžalovaná poukazovala na námietku zaujatosti, ktorú vzniesla proti znalcovi V. M. na hlavnom pojednávaní dňa 12.04.2019, zo zápisnice o tomto hlavnom pojednávaní vyplynulo, že po tom, čo namietala, že znalecký posudok má ako prílohu len uznesenie o pribratí znalca uviedla, že má pochybnosti o nezaujatosti znalca pri vypracovaní znaleckého posudku. Z uvedeného vyplýva, že svoje pochybnosti nezaložila na dôvodoch podľa § 31 Tr. poriadku, a tak v zmysle § 32 ods. 6 Tr. poriadku okresný súd nepochybil, keď o takej námietke nekonal.

Ani námietky odvolateľky voči absencii príloh v podanom znaleckom posudku nemohol odvolací súd akceptovať ako závažné porušenie jej práva na obhajobu či skutočnosť odôvodňujúcu nepreskúmateľnosť znaleckého posudku.

V súlade s ustanovení § 17 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý popisuje obsahové náležitosti písomného vyhotovenia znaleckého posudku, je v rámci písmena e) uvedené, že medzi ne patria aj prílohy potrebné na zabezpečenie preskúmateľnosti znaleckého posudku, podľa ods. 5 ustanovenia tohto § podklady, z ktorých znalec pri vykonávaní znaleckého posudku vychádzal, nemusia byť prílohou znaleckého posudku, ak sú verejne prístupné alebo ak sú súčasťou spisového materiálu; v takom prípade znalec odkáže na zdroj spôsobom, aby nebol zameniteľný.

Treba poukázať na to, že znalec V.. M. predložil súdu dňa 08.10.2018 vyjadrenie k svojmu znaleckému posudku č. 018/16 v ktorou priamo uviedol, že poškodený Š. K. sa dostavil na vyšetrenie dňa 03.10.2018 a priniesol zdravotnú dokumentáciu z doby pred úrazom dňa 08.12.2015, z ktorej znalec v tomto vyjadrení uviedol konkrétne informácie odkazujúc na konkrétne správy z ortopedických vyšetrení poškodeného zo dňa 25.02.2005, 06.06.2006, 24.10.2006, čo sa týka Partensovej choroby a tiež na lekárske správy z traumatologických vyšetrení zo dňa 30.08.2011 a 02.09.2011 ohľadne poranenia kolena, pričom pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2018 uviedol, že vychádzal zo zdravotnej dokumentácie poškodeného a týchto lekárskejších správ a pre svoju znaleckú činnosť nepotreboval zabezpečiť kompletnú zdravotnú dokumentáciu.

Nebolo teda celkom presné konštatovanie okresného súdu zo dňa 13.12.2018, že si znalec nezabezpečil zdravotnú dokumentáciu poškodeného, no v žiadnom prípade to nespôsobilo porušenie práv na obhajobu.

Pritom lekárske správy sa v predloženej spise nachádzali a ako dôkazy boli vykonané postupom podľa § 269 Tr. poriadku na hlavnom pojednávaní dňa 13.12.2018. To potom nebránilo preskúmať podaný znalecký posudok v jeho celosti, ako bol predložený a znalcom prezentovaný. Možno k tomu dodať, že zásadným pochybením postupu okresného súdu nebolo, keď lekárik V.. M.k nebol vypočutý. Znalec V.. M., ako osoba odborne nespochybnená žiadnou zo strán trestného konania, predložením konkurenčného znaleckého posudku mal dostatok informácií o zdravotnom stave poškodeného vo forme jeho vlastného vyšetrenia a lekárskejších správ týkajúcich sa pohybového aparátu poškodeného, teda tej časti jeho zdravotného stavu, ktorého sa týkali zranenia zistené bezprostredne po predmetnej dopravnej nehode.

Treba uviesť, že podľa § 238 ods. 2 Tr. poriadku, po podaní obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste súd rozhoduje samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním a je povinný, nečakajúc na ďalšie návrhy, urobiť všetky rozhodnutia a opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci a na výkon súdneho rozhodnutia.

Nemožno síce celkom súhlasiť s prezentovaním neistoty okresného súdu, či príberie do konania ďalšieho znalca alebo bude odstraňovať nejasnosti podaného znaleckého posudku požiadaním už ustanoveného znalca o doplnenie znaleckého posudku, no podľa názoru odvolacieho súdu správne postupoval, pokiaľ v konečnom dôsledku nepovažoval za potrebné odstraňovať pochybnosti o správnosti znaleckého posudku až ustanovením nového znalca. Postupoval totiž podľa § 146 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak vzniknú pochybnosti o správnosti znaleckého posudku alebo ak je znalecký posudok nejasný alebo neúplný, treba požiadať znalca o vysvetlenie alebo doplnenie posudku. Ak by to nevedlo k odstráneniu pochybností alebo nejasností znaleckého posudku alebo k úplnosti znaleckého posudku, treba pribrať iného znalca.

Podľa odvolacieho súdu nenastala situácia, že by doplnením znaleckého posudku neboli nejasnosti odstránené. Tento záver nebol žiadnou zo strán trestného konania spochybnená žiadnym odborným lekárskejším porovnateľným zdrojom informácií.

Okrem toho, postup okresného súdu nijako neobmedzil ani právo obžalovanej v rámci svojej obhajoby namietat' uloženie povinnosti znalcovi V.. M. doplniť znalecký posudok, keďže uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/46/2017 zo dňa 15.01.2019, ktorým bola taká povinnosť s konkrétnymi otázkami

uložená, bolo tak obžalovanej /25.01.2019/ ako aj jej obhajcovi /28.01.2019/ doručené a nijako proti takému postupu nenamietali.

Odvolačiaci súd nemal zásadné výhrady ani k spoľahlivosti a hodnovernosti zistení znalca z odboru Cestná doprava J. V. M., ktorý podal vo veci znalecký posudok č. 5/2017 a doplnok č. 1, ktorým reagoval na situáciu zistenú pri vyšetrovacom pokuse, a ktoré vypracoval na základe podkladov dopravnej polície zhromaždených z miesta činu spôsobom, ktorý nebol v trestnom konaní hodnoverne nikým spochybnený. Znalec zohľadnil signálny plán predmetnej križovatky a výsledky vykonaného vyšetrovacieho pokusu. Okresný súd podrobne poukázal na obsah znalcových zistení. Nie je dôvod ich všetky v tomto uznesení preto opakovať, možno však predovšetkým poukázať na to, že z nich hodnoverne vyplýva záver znalca, že z technického hľadiska chodci vstupom do vozovky skutočne vytvorili vodičke vozidla prekážku náhlu, no znalec výslovne poukázal na svoje zistenie, že sa tak stalo na priechode pre chodcov, ktorý bol riadne vyznačený a kde riadne fungovala svetelná signalizácia. Na základe tej istej technickej analýzy znalec konštatoval, že vodička na chodcov pred zrážkou nereagovala, hoci varovaním pre ňu bol blikajúci oranžový „panáčik“ na stĺpe pred priechodom pre chodcov ul. Duklianskej, pričom neboli zistené skutočnosti brániace vo výhlade na tohto oranžového blikajúceho „panáčika“. Bolo zistené, že ak sa obžalovaná s vozidlom v čase nehodového deja pohybovala tak, ako to bolo zadokumentované pri vyšetrovacom pokuse, mohla vidieť na blikajúceho „panáčika“, mohla tiež vidieť zvislú dopravnú značku Priechod pre chodcov umiestnenú nad blikajúcim oranžovým „panáčikom“ a vodorovnú značku Priechod pre chodcov, prechádzajúcu križom cez všetky jazdné pruhy.

Znalec poukázal na to, že za takých okolností primeranou reakciou vodičky mohlo byť zníženie rýchlosti vozidla, napr. ubratím plynu a brzdením. Obžalovaná by zrážke zabránila, ak by začala reagovať brzdením, keď začal blikáť oranžový „panáčik“. Zastavila by pred miestom zrážky približne 10,18 - 9,3 metra a k zrážke by nebolo došlo. Ak by vodička začala reagovať brzdením s využitím polovičného brzdného spomalenia, keď začal blikáť oranžový „panáčik“, zastavila by pred miestom zrážky 8,01 - 7,6 metra a tak k zrážke by nebolo došlo. Ak by pribrzďovala, tak v čase vstupu chodcov na priechod pre chodcov by jej rýchlosť bola cca 11,3 - 8,9 km/hod. a vozidlo by bolo pred miestom zrážky 2,98 - 2,66 metra a tak by tiež k zrážke nebolo došlo.

Oproti tomu chodci mohli podľa znalca zabrániť nehode v prípade, ak by neprechádzali cez vozovku v čase, keď sa po jej pravom jazdnom pruhu pohybovalo predmetné vozidlo v smere na ul. Dukliansku, resp., ak by zostali stáť na okraji a počkali kým vozidlo prejde okolo nich, no pohybovali sa predpísaným spôsobom, po riadne vyznačenom priechode pre chodcov a na zelené signalizačné svetlo.

Z technického hľadiska znalec v podstate konštatoval, že ak by obžalovaná sústredene pozerala pred svoje vozidlo cez čelné sklo, mohla vidieť na blikajúceho oranžového „panáčika“ a zvislú dopravnú značku Priechod pre chodcov v dostatočnej vzdialenosti na realizáciu opatrení, ktorými mohla zabrániť dopravnej nehode. Podobne ako chodci stojaci na pravom obrubníku vozovky, boli aj zvislá aj vodorovná dopravná značka pre vodičku viditeľné. Možno pritom dodať, že obžalovaná musela vedieť o predmetnom priechode pre chodcov už z minulých jazd.

Dopravné značky a svetelnú signalizáciu týkajúce sa situácii v priestore predmetného priechodu pre chodcov obžalovaná mohla teda, aj podľa názoru odvolacieho súdu, registrovať v dostatočnom odstupe od priechodu pre chodcov, kedy mohla vykonať opatrenia aby zrážke s chodcom zabránila. Mohla sa teda pripraviť na reakciu, ak by sledovala situáciu v cestnej premávke. V dôsledku porušenia dopravných predpisov sa sama zbavila možnosti reagovať včas a účinne.

Uvedení všetci štyria svedkovia bez pochybností potvrdzovali, že k zrážke vozidla obžalovanej s poškodeným došlo priamo na priechode pre chodcov, čo nakoniec potvrdilo aj znalecké dokazovanie a vykonaný vyšetrovací pokus na mieste činu. Nebolo ani pochybností o disciplinovanom pohybe poškodených po priechode pre chodcov. Obdobne ako obžalovaná, aj títo svedkovia uvádzali, že viditeľnosť bola v podstate bezproblémová. Svedok Y. pritom ako vodič poukazoval na rozsvietenie oranžových „panáčikov“, ktorí z jeho pohľadu boli viditeľní zreteľne s tým, že ako vodič idúci bezprostredne za vozidlom obžalovanej, videl asi piatich chodcov čakajúcich v dostatočnej vzdialenosti a v porovnaní s postavením od obžalovanej, táto od chodcov bola asi 15 metrov, pričom na chodcov pred nehodou nereagovala a reagovala až brzdením po nehode, čo potom len potvrdzuje, že situácii v cestnej premávke nevenovala zákonom vyžadovanú /zvýšenú/ pozornosť v mieste priechodu pre chodcov.

Z vykonaného dokazovania potom nepochybne vyplynulo, že nebolo preukázané, že by príčinou predmetnej dopravnej nehody bolo, že by poškodení ako chodci pohybujúci sa na priechode pre chodcov porušili niektoré zo svojich zákonných povinností. Chodci mohli vstúpiť na priechod pre chodcov, lebo vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť vozidla obžalovanej mohli bezpečne prejsť, ak by obžalovaná sledovala situáciu v cestnej premávke, reagovala na dopravné značenie, lebo vtedy by mohla vzhľadom na svoju rýchlosť a vzdialenosť od priechodu pre chodcov bezpečne zastaviť. Žiaden z chodcov nemohol predpokladať, že obžalovaná ako vodička nevníma ich prítomnosť.

Na druhej strane bolo jednoznačne preukázané, že príčinou dopravnej nehody bolo len konanie obžalovanej ako vodičky motorového vozidla, ktoré spočívalo v porušení dôležitej povinnosti vodiča. Obžalovaná nedala prednosť chodcovi na priechode pre chodcov, teda počínala si tak, že poškodený ako chodec by musel náhle zmeniť smer alebo rýchlosť jazdy, aby predišiel dopravnej nehode, čo ale v danom prípade už nebolo ani možné realizovať. Obžalovaná opomenula dodržať svoju vodičskú povinnosť vnímať, rešpektovať a riadiť sa dopravnými značkami pri výkone svojho vodičského oprávnenia. Namiesto toho sa spoliehala len na to, či sa pohýnjajú ostatné autá pred ňou, a tak sa nedôvodne domnievala, že neohrozí ostatných účastníkov cestnej premávky rovnako, ako ich neohrozilo vozidlo pred ňou, ktoré sa zjavne nijako nepodieľalo na dopravnej nehode. Nezvýšila svoju pozornosť na prechode pre chodcov, a to aj napriek tomu, že výhľadové pomery boli dobré a teda sa mohla presvedčiť, či jej signalizácia dovoľovala prechádzať cez križovatku nielen plynulo, ale hlavne bezpečne.

Tomuto záveru nasvedčuje aj to, že pokiaľ uviedla, že o tom, že pred priechodom pre chodcov je dopravné značenie a svetelná signalizácia, ktoré upozorňujú na priechod pre chodcov vedela už predtým, nevedela potvrdiť, kedy sa oproti zelenému svetlu pohla, nevedela ani odhadnúť vzdialenosť, keď sa pohla oproti priechodu pre chodcov, teda nevedela, ani kde vtedy konkrétne sa priechod pre chodcov nachádzal, nevníkala ani samotných chodcov, vnímala len pohyb aut pred ňou, no nevedela sa vyjadriť ani k povahe aut jazdiacich pred ňou, pričom nevníkala ani autá nachádzajúce sa za jej vozidlom.

Pre posúdenie ujmy na zdraví, ktorá bola v priamej príčinnej súvislosti s predmetným skutkom, poskytol súdu dostatočne hodnoverne poznatky z príslušného medicínskeho odboru znalec V. W. M. - znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia, traumatológia, plastická chirurgia keď vypracoval znalecký posudok č. 058/16 k poškodenému Š. K.Č. vrátane doplňujúceho vyjadrenia k znaleckému posudku č. 058/16 /č. 018/16/ a jeho písomného doplnku a znalecký posudok č. 059/16 k V. F.. Odvolací súd nezistil nič, čo by zaujatosti tohto znalca nasvedčovalo. Popri presnom pomenovaní poranení, ich mechanizmu vo vzťahu k pohybu vozidla obžalovanej pri predmetnej dopravnej nehode, znalec špecifikoval dobu liečenia a práceneschopnosti a poukázal na to, že základnú dobu liečby kolena poškodený ukončil dňa 30.04.2016, čo v tom čase bola primeraná liečba poranenia kolena ako najzávažnejšieho z poranení. Dobu liečby a práceneschopnosť od 08.12.2015 do 30.04.2016 znalec považoval za primeranú druhu, rozsahu a závažnosti poranení kolena. Obvyklý spôsob života poškodeného bol z tohto hľadiska narušený dlhší čas obmedzením plnej chôdze poškodeného, chodenie s ortézou, pričom poškodený mohol mať bolesti kolena pri rýchlejšej chôdzi, pri chôdzi do a zo schodov, pri väčšej záťaži kolena. Mohol ísť do práce v lese s určitými obmedzeniami, mohol pociťovať bolesti, keď by kľakol, ak by išiel do prudkého svahu. Takto, hoci uvádzal, že mal zabezpečenú prácu v lese, zamestnal sa až po skončení práceneschopnosti.

Ani o priamej príčinnej súvislosti konania obžalovanej so spôsobeným účinkom v podobe konkrétnych poranení a následkov v podobe porušenia chráneného záujmu na ochrane zdravia poškodeného, ktoré treba považovať za ťažkú ujmu na zdraví, nemal odvolací súd pochybnosti. Jedným zo zranení, ktoré poškodený utrpel, bolo aj stredne ťažké poranenie. Poruchou zdravia trvajúcou dlhší čas bola v tomto prípade porucha, ktorá si objektívne vyžiadala liečenie, dokonca aj pracovnú neschopnosť, v trvaní viac ako 42 kalendárnych dní /1 mesiac a 12 dní/, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného. Z právneho hľadiska išlo teda o vážnu poruchu zdravia v podobe poruchy trvajúcej dlhší čas /§ 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona/.

Zistené poranenia poškodeného Š. K., hlavne poranenie kolena, podľa názoru odvolacieho súdu, znamenali závažnú nepriaznivú zmenu zdravotného stavu menovaného, ktoré ho takto obmedzovali sa zamestnať, aj keď neznamenali nevyhnutnosť pomoci zo strany druhej osoby. Zachovanie

určitej sebestačnosti, podľa odvolacieho súdu, nič zásadne nemenilo na popísaných zdravotných obmedzeniach, ktoré poškodený musel znášať po špecifikovanú dobu, ktorú treba považovať za dlhšiu, keďže predstavovala až 4 mesiace a 24 dní. Oproti námietkam obžalovaného, znaleckým skúmaním nebolo zistené nič, čo by u poškodeného mohlo mať alebo malo vplyv na liečbu zranení Pertesova choroba z roku 2005 a zlomenina jablčka ľavého kolena v roku 2011 nemali súvis s poranením pravého kolena, ktoré utrpel pri dopravnej nehode.

Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom obhajoby, že by závery znalca z odboru zdravotníctva - farmácia jasne preukázali, že zranenia poškodeného neboli v potrebnej exkluzívne a výlučnej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, prípadne, že by poškodený nebol závažne obmedzený na obvyklom živote.

Hoci súčasťou skutkovej vety bol aj popis poranení V. F., to odvolací súd považoval len za okolnosti predmetného prečinu, pretože utrpela pomliaždenie s odreninou IV. a V. prsta pravej ruky a pomliaždenie s odreninou ľavého kolena ako poranenia ľahké, ktoré utrpela po páde na vozovku, nie po kontakte s vozidlom a doba liečenia nepresiahla 7 dní, keďže sa liečila od 08.12. do 14.12.2018 bez práceneschopnosti. Jej obvyklý spôsob života bol mierne narušený len obmedzením starostlivosti o hygienu ľavej ruky a ľavého kolena asi 6 dní.

Všetky vyššie uvedené možnosti spomaľovania pohybujúceho sa osobného motorového vozidla ale predpokladajú dôvod na také spomaľovanie, ktorý vodička mohla využiť jedine vtedy, ak by sledovala situáciu v cestnej premávke tak, ako je podľa zákona povinná, teda zvýšene v oblasti prechodu pre chodcov, o ktorom vedela, že sa tam nachádza. Boli totiž vytvorené podmienky na včasnú reakciu obžalovanej ako vodičky motorového vozidla, ktoré, keby využila v súlade so svojou základnou vodičskou povinnosťou, predišla by dopravnej nehode. Spoliehanie sa na pohyb vozidla jazdiaceho pred ňou bolo zjavne nedostatočné.

Porušenie povinností, ktoré prvostupňový súd vo výroku rozsudku konštatuje, sú nepochybne porušením dôležitej povinnosti uloženej vodičovi zákonom, pretože ich porušenie spravidla vyvoláva reálne nebezpečenstvo vzniku dopravnej nehody a keďže v dôsledku takýchto porušení došlo k vzniku zranení poškodeného, ktoré sú ublížením na zdraví, dokonca ťažkou ujmu na zdraví, správne prvostupňový súd konanie obžalovanej kvalifikoval.

Okresný súd teda správne dospel k záveru, že práve obžalovaná inému z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví, čin spáchala závažnejším spôsobom, porušením dôležitej povinnosti uloženej jej podľa zákona a spáchala tak prečin ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona.

Súd prvého stupňa zásadne nepochybil ani pri ukladaní primeraného, zákonného a odôvodneného trestu. Správne vychádzal z hľadísk pre ukladanie takého trestu tak, ako sú uvedené v ustanovení § 34 a nasl. Tr. zákona. Správne zohľadnil vedomú nedbanlivosť v zavinení obžalovanej, jej osobu, ktorá doposiaľ nebola odsúdená a ktorá podľa evidenčnej karty nemala žiadny dopravný priestupok, hoci je držiteľkou vodičského oprávnenia už od roku 2003. Odvolací súd dodáva, že to len potvrdzuje, že nejde o zjavne nedisciplinovanú vodičku, ktorej vodičská prax by bola poznamenaná náchylnosťou k ohrozovaniu ostatných účastníkov cestnej premávky. Predmetná dopravná nehoda, ktorú zavinila, sa javí byť výnimočným vybočením z dlhodobu riadneho výkonu tohto oprávnenia. Nemožno opomenúť, že v mieste dopravnej nehody išlo o stav sťažený zložitou dopravnej situácie, rýchlym striedaním dopravnej svetelnej signalizácie. Pritom obžalovaná nevedla svoje motorové vozidlo v čase kolízie pohoršujúco bezohľadnou rýchlosťou, ani takou technikou jazdy. Predovšetkým tieto skutočnosti vedú aj odvolací súd k záveru, že nie je potrebné, a to ani len na krátku dobu, obmedzovať obžalovanú trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov.

Pokiaľ ide o povahu dopravného riešenia situácie v mieste dopravnej nehody, treba k tomu uviesť, že išlo o frekventovanú križovatku a priechod pre chodcov v priestore takej križovatky, kde plynulosť a bezpečnosť cestnej premávky bola riešená aj fungujúcou svetelnou signalizáciou s tým, že išlo o nevyhnutnosť zvýšene reagovať na nadväznosť svetelnej signalizácie pre vodiča a pre chodcov. Stupeň uvedenej nevyhnutnosti nezbavovala vodiča zákonných povinností vo vzťahu k chodcom na priechode pre chodcov, na ktorých dodržiavanie je v záujme ochrany zdravia a života účastníkov cestnej premávky

potrebné trvať. Navyše, obžalovaná, ako už bolo uvedené, poznala povahu dopravnej situácie na mieste činu z predchádzajúcej vodičskej praxe.

Rovnako správne súd prvého stupňa zohľadnil povahu a prevahu poľahčujúcich okolností nad neprítomnosťou priťažujúcich okolností, pričom nebolo potrebné ukladať trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 157 ods. 2 Tr. zákona. Nedbanlivostná povaha prípadu v spojení s usporiadanými pomermi obžalovanej a výrazne priaznivými možnosťami jej nápravy poskytujú spoľahlivý podklad pre záver, že primeraným bude v tomto prípade uloženie jedným z alternatívnych druhov trestu, a to trestom peňažným.

Spôsob spáchania predmetného nedbanlivostného trestného činu, ktorý sa stal za vyššie uvedených okolností u obžalovanej, ktorá do porušenia dopravných predpisov v tejto veci dlhodobo až príkladne dodržiavala dopravné predpisy a aj po dopravnej nehode absentovali poznatky o nejakom jej protiprávnom správaní, nevyžadujú prísnejšie zasahovať do jej majetkovej sféry, než ako rozhodol súd prvého stupňa. Vyhovieť okresnému prokurátorovi by znamenalo ukladať neprímerane prísny trest, ktorý by nezodpovedal účelu trestu a zásade zdržanlivosti uvedenej v § 34 ods. 1, 3 Tr. zákona.

Nakoľko odvolací súd ani v postupe súdu prvého stupňa nezistil žiadne dôvody pre to, aby niektorému z podaných odvolaní čo i len sčasti vyhovel, odvolania okresného prokurátora a obžalovanej ako nedôvodné zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.